II 1-33.552
Biblioteca
Universităţii Iaşi

BOU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

925
1948

Prof. Dr. N. C. PAULESCU

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

Tâlmăcirea APOCALIPSULUI

Soarta viitoare a jidănimii

BUCUREȘTI

1341. — Institutul de Arte Grafice „Oltenia", Str. Imperială No. 1

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Prof. Dr. N. C. PAULESCU

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

Tâlmăcirea APOCALIPSULUI

REÎNREGISTRAT
3 IUNIE 1947
1925/1928

Soarta viitoare a jidănimii

718078 B.C.U. IAȘI

BUCUREȘTI

1341. — Institutul de Arte Grafice „Oltenia", Str. Imperială No. 1

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TÂLMĂCIREA APOCALIPSULUI

Soarta viitoare a Jidănimei

PROLOG

In toamna anului 1916,—după ce România intrase în Războiul mondial,—a venit la mine, — ca să-mi ceară o consultaţie medicală,—un străin, sosit de curând din Argentina şi care, din pricina închiderii graniţilor, nu mai putea să se întoarcă în ţara sa.

Vorbind cu dânsul despre teribilele dezastre ce cauzau, pe atunci în Bucureşti, *aeroplanele* nemţeşti, el îmi spuse că aceste unelte ucigătoare se află descrise. pe larg, în **Apocalips.**

După plecarea lui, m'am grăbit să răsfoesc *cartea Apocalipsului*, pe care o aveam în bibliotecă, şi am rămas înmărmurit când, în capitolul IX, am găsit o *minunată descriere a aeroplanelor* — admirabilă, mai ales, prin precizia amănuntelor.

* * *

Printre cărţile sfinte ale Creştinismului, una singură e profetică, — anume, *Apocalipsul.*

In ea, *Sfântul Spirit* desvălue ultimele faze, prin care va trece Omenirea.

Şi — cum Viitorul aparţine numai lui Dumnezeu, — cartea aceasta a fost închisă, cu verigi nepătrunse, până în momentul de faţă.

Insă, întâmplător, — şi graţie unui necunoscut, pe care nu l'am mai văzut a doua oară,—am descoperit cheia nepreţuitului tezaur dumnezeesc, — şi, cu ajutorul ei, am putut descuia unul din cele 22 sertare, ce constituesc *Apocalipsul.*

Intr'adevăr, Capitolul IX se referă, fără doar şi poate, la ultimul Războiu.

Dar, mi-am pus întrebarea: Nu s'ar putea oare ridica vălul ce acoperă şi capitolele următoare? — căci am avea astfel o fereastră larg deschisă asupra viitorului Omenirei.

Pentru realizarea acestui scop, am citit, între alte comentarii, pe acel al Abatelui **Drach** [1], ce rezumă interpretările date de Sfinții Părinți din Antichitate, — de teologii din Evul-Mediu și din Epoca Modernă, — precum și de autorii protestanți.

Dar, am avut regretul să constat, că toți acești luceferi ai gândirei s'au rătăcit în obscuritatea textului și n'au putut ajunge la un rezultat pozitiv și acceptabil.

In asemenea situație, ținând seama, pe de o parte, de probabilitatea dezvoltărei succesive a evenimentelor de care se ocupă proorocia. — iar, pe de altă parte, de primejdiile, ce amenință astăzi existența Creștinismului, — am ajuns să stabilesc o concordanță perfectă, între aceste primejdii și scenele pe care le expune figurat *Apocalipsul*.

Astfel, viitorul lumei devine clar și lămurit, pentru cine îl privește în sublima proorocie a Sfântului Apostol și Evanghelist **Ioan**... servindu-se de ochelarii pe care îi procură această smerită cărticică.

Ca fiu plecat al Bisericei, — „Sfântă și Apostolică, Una și Universală", — supui, aprecierei ei, descoperirea, — și declar că îi primesc, cu recunoștință, sentința... oricare ar fi ea.

---

1. **L'abbé Drach.**—La Sainte Bible—*Apocalypse de Saint Jean*, Introduction critique et Commentaires. Paris, 1898 (P. Lethielleux, edit.).

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITARĂ

APOCALIPS

CAPITOLUL IX

Tâlcuirea

1.—Diavolul,—ce era *Inger purtător de lumină* (Luceafăr sau Lucifer), — cade ca o *Stea*, din cer, pre pământ.

2, 3.—El deschide prăpastia Iadului, din care ies **lăcuste**. — ce figurează aeroplanele.

4, 5, 6. — Sfântul Apostol spune că aceste lăcuste speciale *nu vatămă vegetaţia*, —după cum fac lăcustele ordinare,— *ci chinuesc pe oameni* prin groaza nespusă a morţii, timp de **cinci luni**, — ce, în stil apocaliptic, însemnează **cinci ani**, — adică tocmai atât cât a durat prăpădul războiului.

Textul original

1.—Şi al cincelea Inger a trâmbiţat,—şi am văzut o *Stea* din cer, căzând pre pământ. Şi i s'a dat cheia prăpastiei adâncului.

2. — Şi a deschis prăpastia adâncului şi s'a suit fum din prăpastie,—ca fumul unui cuptor mare. Şi s'a întunecat soarele şi văzduhul de fumul prăpastiei.

3.—Si din fum, au eşit **lăcuste** pre pământ. Şi li s'a dat lor putere, precum au putere scorpiile pământului.

4.—Şi s'a zis lor *să nu vateme iarba pământului*, nici toată verdeaţa, nici tot copacul, — *fără numai pe oameni*, care nu au pecetea lui Dumnezeu pre frunţile lor.

5.—Şi li s'a dat lor ca să nu îi omoare pre ei, — ci, *ca să îi chinuiască*, **luni cinci**. Şi chinul lor, ca chinul scorpiei, când loveşte pre om.

6.—Şi în zilele acelea, *vor căuta oamenii moartea* şi nu o vor afla. Şi vor dori să moară, iar moartea va fugi dela ei.

7, 8. — Şi lăcustele au aspectul unor *cai gătiţi spre răsboi.*

7.—Şi (iată) asemănările lăcustelor. Ele erau asemenea *cailor gătiţi spre răsboi.* Şi pre capetele lor, aveau ca nişte coroane asemenea aurului. Şi feţele lor, ca feţele oamenilor.

8. — Şi aveau păr, ca părul muierilor,—şi dinţii lor erau ca dinţii leilor.

9.—Ele au *zale* sau *cuirase*, ca cele de fier, — şi *zgomotul aripelor lor e ca o* **uruitură de care, cu mulţi cai,** *ce aleargă la răsboi.*

9.—Şi aveau *zale* (cuirase), ca *zalele cele de fer.*

Şi zgomotul aripelor lor era ca o **uruitură de care cu mulţi cai,** *ce aleargă la răsboi.*

Intr'adevăr. când razele soarelui cad oblic pe un aeroplan, se vede adesea o lumină scânteietoare, ca aceia pe care ar fi reflectat-o o *cuirasă de fer.* Iar vâjâitul sinistru al elicelor seamănă perfect cu o **uruitură de furgoane,** *cu mulţi cai,* ce aleargă pe o şosea împietruită.

10.—Lăcustele au *coade*, din care lasă să cadă, asupra oamenilor, *bolduri*, adică **bombe,**— timp de **cinci ani.**

10.—Şi aveau *coade* asemenea scorpiilor. Şi *bolduri* erau în coadele lor. Şi puterea lor era să vateme, pe oameni, **cinci luni.**

11.—Şi ele aveau, ca împărat, pe **Wilhelm** al II-lea, *Exterminatorul.*

11. — Şi aveau preste ele, ca împărat, pre *trimesul adâncului,* — numele lui pe evreeşte e Abaddon;—pe elineşte, Apollion; iar pe latineşte, *Exterminatorul.*

Această descripţie a aeroplanelor e un capo d'operă, de o măestrie neînchipuită.

Ce oare îi am mai putea adăoga noi,... cari le-am văzut de aproape?

12.—La această tortură se mai adaogă alte două.

12. — Un vai a trecut. Şi iată că mai vin două vaete după aceasta.

13, 14, 15. — Sfântul **Ioan** vorbeşte de *patru trimişi* ai Iadului,—adică de cele *patru popoare* barbare: Nemţii, Ungurii, Bulgarii şi Turcii,—care, *de aproape o jumătate de veac, se pregătesc* în taină pentru ca, printr'un înfricoşător măcel, să *omoare a treia parte a Omenirei.*

13.—Şi al şaselea Inger a sunat din trâmbiţă. Şi am auzit un glas din cele patru colţuri ale altarului de aur, ce este înaintea lui Dumnezeu.

14.—Zicând Îngerului al şaselea, care avea trâmbiţă: Desleagă pe cei *patru emisari,* ce sunt legaţi la râul cel mare Eufratul.

15.—Şi s'au deslănţuit cei *patru emisari,* ce erau *pregătiţi* pentru ceasul, şi ziua, şi luna, şi anul, ca să *omoare a treia parte a oamenilor.*

16. — El dă şi ţifra de *două sute de milioane,* la care se urcă numărul indivizilor, ce au luat parte directă, sau indirectă, la acest mare război.

16.—Şi numărul oastei călăreţe: de douăzeci de mii de ori, zece mii, — adică *două sute de milioane,*—şi am auzit numărul lor.

17, 18.—El compară armele de foc cu *gurile leilor,* şi nu omite nici măcar,—ceiace s'ar părea un detaliu, — gazele asfixiante... reprezentate prin fumul de pucioasă.

17.—Şi aşa am văzut *caii* în vedenie,—şi pre cei ce şedeau pre ei, având zale de foc, şi de iachint şi de pucioasă. Şi *capetele cailor* ca *capetele leilor,*—şi din **gurile lor** ieşeau *foc* şi *fum* şi *pucioasă.*

18.—Şi prin aceste trei plăgi s'a omorât *a treia parte din oameni,*—prin *foc,* prin *fum* şi prin *pucioasă,* ce eşiau din gurile lor.

19.—El indică conformaţia *tunurilor,* ale căror **guri sunt aşezate la coadă,**—şi spune precis că *ele vatămă prin aceste guri.*

19.—Căci puterea cailor în *gurile* lor este, şi în **coadele** lor. Iar *coadele lor,* asemenea şerpilor, au *capete,—şi cu acestea vatămă.*

20, 21.—Şi el sfârşeşte spunând că oamenii, care n'au murit în războiu, se închină *viţelului de aur,* sunt *ucigaşi,* şi continuă să fie infectaţi de *viţiile:* Beţiei, Desfrâului, Hoţiei.

20. — Ceilalţi oameni, care n'au murit de ranele acestea, *nu s'au pocăit* de faptele mâinilor lor, — ca să nu se închine *diavolilor* şi **idolilor de aur** şi de *argint* şi de *aramă*

21.—Şi nu s'au pocăit, nici de *uciderile* lor,—nici de *beţiile* lor,—nici de *desfrânările* lor, —nici de *hoţiile* lor.

Sfântul Prooroc, — inspirat de Duhul Sfânt, — îşi povesteşte *vedenia* cu o mare bogăţie de detalii, — pe care le-a **văzut**, ba chiar le-a **auzit**,—dar a căror însemnare n'a putut s'o prieapă pe deplin, căci, pe vremea sa, nu existau încă *arme cu foc*, — necum tunurî şi aeroplane, — pe care totuşi el încearcă şi reuşeşte să le descrie.

CAPITOLUL X

1.—Un alt Înger al lui Dumnezeu se pogoară din cer, pe pământ.

1.—Şi am văzut un alt Înger tare, pogorându-se din cer, îmbrăcat cu nor şi (având) curcubeu pre capul său. Şi faţa lui era ca soarele şi picioarele lui ca stâlpii de foc.

2.—El îşi pune un picior pe apă şi altul pe uscat, — adică pe *întreaga suprafaţă a pământului.*

El are în mână o carte mică, — ce, fără îndoială, conţine *Doctrina antisemită.*

2. — Şi avea, în mâna sa, **cărticică** deschisă. Şi a pus *piciorul lui cel drept, pre mare,* iar *cel stâng, pre pământ.*

Şi, într'adevăr, această doctrină se răspândeşte astăzi, repede, pe diversele continente ale pământului (Europa, Asia, Africa, America), ce-s separate prin mări.

3, 4, 5, 6, 7. — Îngerul a strigat cu glas mare şi, ridicând mâna spre cer, s'a jurat că *Chestia jidănească* **va fi în curând rezolvată.**

3.—Şi a strigat cu glas mare, precum răcneşte leul. Şi când a strigat, au grăit cele şapte tunete glasurile lor.

4. — Şi când au grăit cele şapte tunete glasurile lor, vream să scriu.

Şi am auzit glas din Cer zicând mie: Pecetlueşte cele ceau grăit cele şapte tunete şi nu le scrie.

5.—Şi Îngerul, pe care l'am văzut stând pre mare şi pre

pământ, își a ridicat mâna sa spre cer.

5.—Și a jurat, pre Cel ce este viu în vecii vecilor,—care a zidit cerul și cele ce sunt într'însul, — și pământul și cele ce sunt într'însul,—și marea și cele ce sunt într'însa, — că **vreme multă nu va mai fi.**

7.—Și, în zilele glasului Îngerului al șaptelea, când va începe să trâmbițeze, se va săvârși *taina lui Dumnezeu*, precum a bine-vestit prin robii săi proorocii.

8, 9, 10.—Primind poruncă din cer, Apostolul se duce să ia *cartea*, din mâna Îngerului, —și, citind'o, cu evlavie, el simte, pe de o parte *dulceața* învățăturilor dumnezeești,—iar, pe de alta, *amărăciunea* nenorocirilor, cauzate Creștinilor de neamul diavolesc al Jidanilor.

8.—Și am auzit glasul din cer, vorbind iarăși cu mine și zicând: Mergi și ia *cartea deschisă* din mâna Îngerului, ce stă pre mare și pre pământ.

9.— Și m'am dus la Înger și îi am zis să-mi dea mie *cartea*. Și mi-a zis: Ia cartea și o mănâncă pre ea. Și ea va face *amar* pântecele tău, iar în gura ta va fi *dulce* ca mierea.

10.—Și am luat *cartea* din mâna Îngerului și o am mâncat pre ea. Și era *în gura mea dulce ca mierea*, — și, după ce o am mâncat, *s'a amărât pântecele meu.*

II.—Și Îngerul îi zice: Trebue să faci *propagandă antijidănească „la neamuri*, și *la noroade*, și *la limbi* și *la Impărați mulți*".

II. — Și-mi zise mie: Trebue să proorocești iarăși *la neamuri*, și *la noroade*, și *la limbi* și *la Impărați mulți.*

CAPITOLUL XI

Primele două versete ale acestui Capitol se referă la Biserică.

1. — Apostolul primește ordinul să-i măsoare întinderea și să-i numere credincioșii.

1.—Și-mi s'a dat mie trestie, asemenea unui toiag, și mi s'a zis: Scoală-te și măsoară Biserica lui Dumnezeu și altarul și (numără) pre cei ce se închină într'însa.

2.—Iar curtea, pe care nu o măsoară, reprezintă pe *Creștinii apostați*, cari, — căzând în mrejele Franc-Masoneriei și lepădându-se de **Cristos**— *îi persecută Biserica.*

2. — Iar, curtea, ce e afară de Biserică, scoate-o și nu o măsura pre ea, — căci s'a dat *Ginților* și *vor călca Cetatea sfântă* patruzeci și două de luni (1260 de zile).

3. — Impotriva Jidanilor și descreștinaților, Dumnezeu va trimite doi *prooroci antisemiți*, ce vor predica *pocăința.*

3.—Și voi da (misiune) celor *doi martori* ai mei, — și vor prooroci zile o mie, două sute, șaizeci, — *îmbrăcați în saci.*

4, 5. 6. — Ei, având Duh-Sfânt, vor înfrânge pe ori-cine îi va ataca.

4.—Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Dumnezeului pământului.

5. — Și de va vrea cine-va să-i vatăme pre ei, foc va ieși din gura lor și va mistui pre vrăjmașii lor.

Și de va vrea cine-va să-i lovească pre ei, tot așa trebue ca acela să fie ucis.

6. — Aceștia au putere să închidă cerul, ca să nu plouă în zilele proorociei lor. Și putere au peste ape, ca să le schimbe în sânge și să bată pământul cu toată rana, de câte ori vor voi.

7.—Și sfârșind ei predicarea, *Hiara* (Franc-Masoneria) le va face război, îi va învinge și *îi va omorî.*

7. Și când vor sfârși mărturia lor, *Hiara*, — ce se suie din adânc, — va face împotriva lor războiu, și îi va birui pre ei, și *îi va ucide* pre ei.

8.—Şi trupurile lor vor zăcea pe piaţa cetăţii celei mari, numită figurat Sodoma şi Egipt, —] adică în chiar reşedinţa *Cabalei demoniace*, — şi în care a fost răstignit **Cristos.**

8.—Şi trupurile lor vor zăcea în piaţa cetăţei celei mari, — care duhovniceşte se chiamă Sodoma şi Egipt, — unde şi Domnul lor *s'a răstignit.*

9, 10. — Iar, locuitorii pământului,—adică, Jidanii şi cei ce s'au lepădat de **Cristos,**— se vor *bucura* şi se vor *înveseli*, de moartea lor.

9.—Şi vor vedea din seminţii şi popoare, si limbi şi neamuri, trupurile lor (timp de) trei zile şi jumătate. Si trupurile lor nu vor lăsa să fie puse în mormânt.

10.—Şi locuitorii pământului se vor *bucura* asupra lor, şi se vor *veseli*, şi vor trimite daruri unul altuia, — de oare-ce aceşti doi prooroci au chinuit pe cei ce locuesc pre pământ.

11, 12.—Dar, ei vor învia şi *se vor sui la cer.*

11. — Şi după trei zile şi jumătate, Duh de viaţă, dela Dumnezeu, a intrat întru ei şi au stătut pre picioarele lor. Şi frică mare a căzut peste cei ce îi vedeau pre ei.

12.—Şi au auzit glas mare, din cer, zicând lor: Suiţi-vă aici. Şi *s'au suit în cer*, pre un nor,—şi îi au văzut pre ei vrăjmaşii lor.

13. — In acelaş timp, se va produce pe pământ un cataclism cumplit.

13. — Şi întru acel ceas s'a făcut cutremur mare şi a căzut a zecea parte din cetate, — şi s'a omorât, în acel cutremur, nume de oameni şapte mii. Şi ceilalţi s'au înfricoşat şi au dat slavă Dumnezeului Cerului.

Urmează *cântarea Bătrânilor* în cer, prevestind *Judecata cea de Apoi.*

CAPITOLUL XII.

In acest Capitol, Sfântul Apostol expune o dublă viziune.

1. — El vede *Biserica lui Dumnezeu*, subt forma unei Femei, splendid înveşmântată, şi având, pe capul ei, o coroană formată din 12 stele (Apostolii).

1.—Şi semn mare apăru în cer: *Muiere* îmbrăcată ca soarele, şi luna subt picioarele ei, şi pre capul ei cunună din douăsprezece stele.

2, 5. — Această Femee era însărcinată şi s'a chinuit mult, în timpurile biblice, până să nască 'pe **Cristos,**—*„care va îndrepta toate neamurile, cu toiag de fier“*, — şi care în urmă *s'a înălţat* la Dumnezeu.

2. — Şi, având în pântece, striga, chinuindu-se de facere şi se muncia să nască.

5. — Şi născu fiu masculin, *care va îndrepta toate neamurile, cu toiag de fier.* Şi *s'a răpit* fiul ei la Dumnezeu şi la Tronul său [1].

3, 4.—Apoi, Apostolul vede un *Drac mare*, **roşu**, având, ca *semne distinctive*, şapte capete şi zece coarne, — pe care le-a transmis creaturei sale, **Franc-Masoneria** (Vezi Cap. XIII şi XVII).

Acest Drac trăgea, după dânsul, a treia parte din Ingerii cerului, deveniţi Draci,— şi voia să omoare pe Mesia, după naştere.

3.—Şi s'a văzut alt semn în cer. Si iată un *Drac mare*, **roşu**, având şapte capete şi zece coarne, — şi, pre capetele lui, şapte diademe.

4. — Şi coada lui trăgea a treia parte din Stelele cerului, şi le trimise pre pământ. Şi Dracul stătu înaintea Muierei, ce era să nască, ca (atunci) când va naşte pre fiul ei, să-l devoreze.

6. — Iar Dumnezeu a pus Biserica creştină la adăpost de loviturile Dracului, timp îndelungat (1260 de zile).

6.—Şi Muierea fugi în pustie, unde avea loc pregătit de Dumnezeu, ca acolo s'o hrănească pre ea zile o mie două sute şaizeci.

7, 8, 9, 10, 11, 12. — S'a iscat războiu în cer, între Ingeri

7.—Şi s'a făcut luptă mare în cer. **Mihail** şi îngerii lui au

---

1. Abatele **Drach**, — ce e de origină ovreiască, — crede (fără motiv serios) că fiul masculin al Femeei e *Poporul israelit*, care se converteşte la Creştinism.

și Draci, — cari *pârau pe Ingeri*, — și Dracii, fiind învinși, au fost svârliți pe pământ.

luptat cu **Dracul**, — și Dracul s'a războit și îngerii lui.

8. — Și *nu au biruit;* nici loc n'au mai aflat ei în cer.

9. — Și Dracul cel mare,— Șarpele antic, ce se chiamă **Diavolul** și **Satana**, cel ce înșală toată lumea,—*a fost aruncat pre pământ*, — și îngerii lui cu el au fost asvârliți.

10.— Și am auzit glas mare în cer, zicând: Acum s'a făcut mântuirea și puterea și impărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea **Cristosului** lui. Căci s'a aruncat *pârâtorul fraților noștrii* (Ingeri), cel ce pâra pre ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea.

11. — Și ei l-au biruit pre el, pentru sângele **Mielului** și pentru cuvântul mărturiei lor. Și nu și-au iubit sufletele lor, până la moarte.

12. — Pentru acea, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți într'însele.
Vai pământului și mărei, căci s'a pogorât Diavolul la voi, având mânie mare, știind că *puțină vreme are.*

13, 14. — Aci, Dracul cel mare *persecută* pe Femee, — adică Biserica, — ce se retrăsese în singurătate.

13. — Si, după ce a văzut Dracul că fusese aruncat pre pământ, *el persecută Muierea*, ce născuse fiu masculin.

14. — Și s'a dat Muierei două aripi de vultur mare, ca să sboare în pustie, la locul său, unde se hrănește vreme și vremi și jumătate de vreme, de la fața șarpelui.

15, 16.—El trimise, în zadar, multe erezii, eşite din gura sa, *ca un rîu, ca s'o înece.*

15. — Şi a slobozit şarpele din gura sa, după Muiere, *apă ca un rîu,* ca să facă (să fie) luată de rîu.

16, — Şi a ajutat pământul Muierei; şi şi-a deschis pământul gura sa şi a absorbit rîul, pe care l'a slobozit Dracul din gura sa.

17.—Dar, neisbutind, el *se* năpustì asupra *Creştinilor,* cari păzesc poruncile lui Dumnezeu şi sunt martorii lui **Isus Cristos.**

17. — Şi s'a mâniat Dracul pre Muiere şi s'a dus *să facă războiu cu restul din seminţia ei,* cari păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui **Isus Cristos.**

CAPITOLUL XIII.

1. — Sfântul **Ioan** vede o *Hiară* monstruoasă şi îngrozitoare, — anume: **Franc-Masoneria** sau *Antecrist,* — ce are capete *şapte* şi coarne *zece* (Vezi Cap. XVII), — ca şi Tatăl ei, Diavolul, despre care a fost vorba în Capitolul precedent.

1.—Şi am stat pre nisipul mărei.

Şi am văzut, suindu-se din mare, o *Hiară,* care avea capete *şapte* şi coarne *zece,* —şi, peste coarnele ei, zece steme,— şi, peste capetele ei, *nume de hulă.*

2. — Această Hiară are ca atribute: mlădierea leopardului, *desfrâul* ursului şi *cruzimea* leului.

Şi ea a fost înzestrată, de Diavol, cu putere şi stăpânire mare.

2. — Şi Hiara, pe care am văzut-o, era asemenea *leopardului,* — şi picioarele ei, ca picioarele *ursului,* — şi gura ei, ca gura *leului.* Şi Dracul îi a dat ei puterea sa şi scaunul său şi stăpânire mare.

3. Ea prezintă o plagă mortală,—aceea că unul din capetele sale (Erezia Cavalerilor Templieri) a sfârşit pe rug.

Dar, această rană a fost vindecată.

3. — Şi am văzut unul din capetele ei, ca şi când ar fi fost *junghiat spre moarte;* şi rana morţei ei s'a vindecat. Şi s'a mirat tot pământul dinapoia Hiarei.

4.—Şi oamenii *s'au închinat Diavolului,* — şi *au proslăvit* **Franc-Masoneria,** ca şi cum

4.—Şi (oamenii) *s'au închinat Dracului,* care a dat putere *Hiarei,*—şi *s'au închinat Hiarei,*

ar fi o *Asociaţie filosofică, umanitaristă* şi, mai ales, *invincibilă.*

5, — Şi îi s'a permis să *grăiască trufii şi blesteme,* —căci e trufaşe şi îndrăcită, — şi să *facă orice* va pofti, vreme îndelungată (1260 de zile).

6. — Ea *blestemă numele lui Dumnezeu,* — pe care îl confundă cu Natura, — şi ea îi huleşte Biserica, — pe care *o persecută.*

7.—Şi îi s'a dat voie să *se războiască cu Creştinii,* pe cari să *îi învingă,* şi să *îşi întindă stăpâuirea asupra întregei Omeniri.*

8. — Şi ea va prinde, în mrejele ei, *pe toţi cei ce se leapădă de* **Cristos.**

zicând: cine e asemenea Hiarei? Cine poate *să se lupte* cu ea?

5. — Şi s'a dat ei gură, ca să *grăiască trufii şi blesteme.* Şi s'a dat ei stăpânire să *facă (orice),* luni patruzeci şi două (1260 de zile).

6. — Şi şi-a deschis gura sa, spre *hulă (împotriva) lui Dumnezeu,* — ca să blesteme numele lui, şi cortul lui, şi pre cei ce locuesc în cer.

7. — Şi s'a dat ei *să facă războiu cu Sfinţii* şi să-i *birue* pre ei. Şi s'a dat ei *stăpânire peste semiuţia, şi poporul, şi limba şi neamul.*

8. — Şi *se vor închina ei toţi cei ce locuesc pre pământ,* —ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieţei **Mielului,** ce e junghiat dela întemeierea lumei.

11. — Sfântul Apostol mai vede *o altă Hiară,* — adică *Sistemele internaţionale jidăneşti.*

Această nouă Hiară are două coarne: *Liberalismul* şi *Marxismul,* (Socialismul, Comunismul, Bolşevismul, Ţărănismul).

Ea e foarte perfidă şi înşală lumea, *minţind ca un Drac.*

11.—Şi am văzut *altă Hiară,* suindu-se de pre pământ, —şi avea *două coarne,* asemenea Mielului,—şi *grăia ca un Drac.*

12. — Ea întinde stăpânirea *Franc-Masoneriei* peste tot pământul, — şi face pe oameni să adore această pacoste infernală.

12.—Şi toată stăpânirea Hiarei celei dintâi o făcea în faţa ei. Şi face pământul şi pre cei ce locuesc pre dânsul, *să se închine Hiarei celei d'întâi,*— a cărei rană mortală s'a vindecat.

13, 14. — Ea înşăduieşte, cu viclenie, oamenilor, minunăţii,

13. — Şi face semne m[illegible], — ca până şi *foc* să f[illegible]

— ca *suprimarea proprietăţilor* şi ca *anarhia desăvârşită*, — de pe urma cărora va resulta numai *foc* şi pârjol (ca în Rusia).

se pogoare, din cer, pre pământ, înaintea oamenilor.

14.—Şi înşală pre cei ce locuesc pre pământ, prin semnele ce i s'au dat ei să facă în faţa Hiarei, — zicând, celor ce locuesc pre pământ, *să facă chipul Hiarei.* ce are rana sabiei şi a trăit.

15. — Ea face pe oameni să ridice statui lui **Iuda,** lui **Marx,** lui **Lenin,** etc.,—şi, ca în Rusia de astăzi, *ea* **omoară** *pe cei ce nu se închină acestor statui.*

15. — Şi s'a dat ei să dea duh chipului Hiarei, ca să şi grăiască chipul Hiarei, — şi să facă ca, *ori-cine nu se va închina chipului Hiarei, să se* **omoare.**

16, 17. — Şi ea îi îndeamnă pe toţi să poarte cu ei *semnul Masoneriei,* — de oare-ce, fără acest simbol, nimeni **nu va mai putea să se ocupe de Comerţ,** ce va fi acaparat de Jidani.

Iar semnul Masoneriei e *Steaua lui David,* cu şase colţuri,—formată dintr'un compas şi un echer triunghiular, aşezat cu vârful în jos (simbolul Diavolului).

16.—Şi face pre toţi, —pre mici şi pre mari, pre bogaţi şi pre săraci, pre slobozi şi pe robi, — *să aibă semn* pe mâna lor cea dreaptă, sau pe frunţile lor.

17. — Şi ca **nimeni să nu poată cumpăra** *sau* **vinde,** fără numai cel ce are semnul, sau numele Hiarei, sau numărul numelui ei.

18. — Şi Sfântul Apostol dă *numărul cabalistic* al numelui Hiarei: 666.

18. — Aci e înţelepciunea. Cel ce are minte, socotească *numărul Hiarei.* Căci număr de om este. Şi numărul ei: şease sute, şaizeci şi şase.

CAPITOLUL XIV.

In acest capitol, Apostolul vede în cer pe **Cristos,** care, — mişcat de suferinţele îndurate de Creştini, — decretează pedepsirea persecutorilor şi trimite *secera morţei* să secere pământul.

CAPITOLUL XV.

Apoi, Sfântul **Ioan,** vede şapte Ingeri, ce es din Templul ce e în Cer, şi ţin şapte cupe de aur, pline de mânia lui Dumnezeu.

Scenele, ce constituesc aceste două Capitole, se petrec în Cer. Ele n'au, pentru noi, importanța evenimentelor ce se desfășoară pe pământ. De aceia le vom trece subt tăcere.

CAPITOLUL XVI.

I — 12. — Apostolul descrie *reacția Creștinilor*, împotriva Jidanilor și Jidăniților, ce sunt hoți asupritori și ucigași.

Și această reacție generală, — voită de Dumnezeu, — cauzează *mari vărsări de* **sânge** și cumplite suferințe, slujitorilor Diavolului.

1. — Și am auzit glas mare din Templu, zicând celor șapte Ingeri: Duceți-vă și vărsați cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu pre pământ.

2. — Și s'a dus cel d'intâiu și a vărsat cupa sa pre pământ. Și s'a făcut *rană usturătoare și foarte rea* în oamenii, cei ce aveau semnul Hiarei și în cei ce s'au închinat chipului ei.

3.—Și al doilea Inger a vărsat cupa sa în mare și s'a făcut **sânge**, ca de mort. Și tot sufletul viu a murit în mare.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

4. — Și al treilea Inger a vărsat cupa sa peste râuri și peste isvoarele apelor, — și s'a făcut **sânge**.

5. — Și am auzit pe Ingerul apelor zicând; D r e p t ești, Doamne, cel ce ești și cel ce erai Sfânt, — că ai judecat acestea.

6. — Căci **sângele** Sfinților și al Proorocilor au vărsat, — și **sânge** *le-ai dat lor să bea*, căci vrednici sunt.

7. — Și am văzut pe altul, din Altar, zicând: Așa, Doamne, Dumnezeule A-tot-ținitorul, adevărate și drepte sunt judecățile tale.

8. — Și al patrulea Inger a vărsat cupa sa preste soare,—

şi i s'a dat lui să chinuiască pre oameni, prin *căldură* şi prin *foc.*

9. — Şi s'au încălzit oamenii, cu căldură mare, — şi ei au blestemat numele lui Dumnezeu, celui ce are stăpânire preste ranele acestea. Şi nu s'au pocăit, ca să dea slavă lui.

10.—Şi al cincilea Inger a vărsat cupa sa peste scaunul Hiarei, — şi s'a făcut împărăţia ei întunecoasă, — şi (oamenii) îşi au muşcat limbile lor de durere.

11. — Şi au hulit pe Dumnezeul cerului pentru durerile şi ranele lor, — şi nu s'au pocăit de faptele lor.

12. — Şi al şaselea Inger a vărsat cupa sa în râul cel mare, Eufratul, — şi a secat apa lui, ca să gătească calea împăraţilor, celor dela rasăritul soarelui.

13, 14, 15. — Apoi, Sfântul **Ioan** spune că a văzut **trei emisari,**—ieşind din *Diavolul,* din *Franc-Masonerie* şi din *Internaţionala Marxistă,* — cari s'au dus să invite guvernele *tuturor Naţiilor* să trimiţă oştiri, ca să lupte în contra Creştinilor.

Dar, atacul dumnezeesc va fi năpraznic şi Naţiile vor fi *ruşinos* învinse.

13. — Şi am văzut (ieşind) din gura *Dracului,* şi din gura *Hiarei,* şi din gura *prooroculuí celui mincinos,* **trei duhuri necurate,** asemenea broaştelor.

14. — Căci sunt duhuri ale Dracilor, făcând semne (minuni), şi care merg la Impăraţii întregului pământ, ca *să-i adune pre ei la răsboiul* zilei celei mari a lui Dumnezeu A-tot-ţiitorul.

15.—Iată, viu ca furul. Fericit este cel ce priveghiază şi păzeşte vestmintele sale, ca să nu umble gol,—căci vor vedea *ruşinarea* lor.

16. — Şi locul concentrărei se numeşte *Harma-Gheddon* (dela cuvinţele evreeşti: *Horma ghedudehon*), — ce însemnează *exterminarea Armatelor.*

16. — Si îi a strâns pre ei la locul ce se chiamă, pe evreeşte, *Armagheddon.*

17—21. —In aceste din urmă versete, Sfântul Prooroc expune dezastrele rezultate din isbucnirea *indignărei şi mâniei lui Dumnezeu.*

17. — Şi al şaptelea Inger a vărsat cupa sa în aer. Şi a eşit glas mare din Templul cerului, dela Scaun, zicând: *S'a făcut!*

18. — Şi s'au făcut glasuri şi fulgere şi tunete şi cutremur mare s'a făcut, — aşa că, niciodată, de când oamenii sunt pre pământ, nu a fost un asemenea cutremur atât de mare.

19. — Şi s'a desfăcut cetatea cea mare, în trei părţi, — şi cetăţile neamurilor au căzut, — şi **Babilonul** cel mare a venit întru amintire înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului *indignărei şi mâniei lui.*

20. — Şi tot ostrovul a fugit şi munţi nu s'au mai aflat.

21. — Şi grindină mare ca talantul s'a pogorât din cer peste oameni. Şi au hulit oamenii pre Dumnezeu, de rana grindinei, că ea e foarte mare

CAPITOLUL XVII.

Acest capitol e *cel mai obscur* din Apocalips.

El a încurcat pe toţi comentatorii, ce evident nu fac decât să bâjbâe prin întuneric, când cred că e vorba de o cetate: Babilonia sau Roma redevenită păgână, — de Impăraţi romani, — de Regatele Asiriei, Chaldeei, Persiei, Macedoniei, etc.

Şi totuşi, când e privit în lumina faptelor recente, el devine clar ca ziua, *până în cele mai mici amănunte.*

Un înger vine să desvăluiască, Sfântului **Ioan,** *misterul* vedeniilor anterioare şi să-i arate pe *creatoarea* şi *stăpâna*

Franc-Masoneriei, — adică, **Jidănimea,...** ce e în luptă vădită cu **Creştinimea.**

Sfântul Apostol vede, pe ambele adversare, subt chipuri de Femei.

Şi războiul nu se dă direct între cele două Femei, — ci **Jidănimea** trimite la atac **Hiara,** —adică *Erezia Franc-Masoneriei.*

Dar, să urmăm povestirea vedeniei din Apocalips.

1 - 4. — Sfântul Prooroc e dus de Inger în pustie şi acolo vede o *Muiere* desfrânată **(Jidănimea),** înveşmântată cu porfira regală. Ea are în mână un pahar de aur, *plin de spurcăciunea şi de necurăţenia tutulor viţiilor,* — şi şeade pe o *Hiară roşie* (Franc-Masoneria), aşezată peste *apele cele multe,* — ce reprezintă *nenumărate popoare* (vezi versetul 15).

Această Hiară are *şapte coarne* şi *zece capete* (vezi versetele 9—12), — ca şi Tatăl său *Diavolul,* despre care vorbeşte Cap. XII.

Ea e *roşie,* — ca şi Tatăl său *Diavolul,* — şi a transmis coloarea stacojie originală, ca **emblemă,** *Marxismului şi Bolşevismului* (steaguri roşii, armată roşie, etc.).

I. — Şi a venit unul din cei şapte Ingeri, cari aveau cele şapte cupe, şi a vorbit cu mine, zicând: Vino să îţi arăt ţie *condamnarea* **Curvei celei mari,** care *şade peste apele cele multe.*

2. — Cu care au curvit Impăraţii pământului, — şi s'au îmbătat, de vinul prostituţiei ei, cei ce locuesc pe pământ.

3. — Şi m'a dus pe mine, în duh, în pustie, — şi am văzut o *Muiere,* şezând pe o *Hiară roşie,* plină de nume de hulă, având *capete şapte* şi *coarne zece.*

4. — Şi *Muierea* era îmbrăcată cu porfiră şi cu cărmin, şi împodobită cu aur, cu pietre preţioase şi cu mărgăritare, — având, în mâna ei, un pahar de aur, *plin de spurcăciunea şi de necurăţenia curviei sale.*

5. — *Muierea* avea scris pe frunte: **Mister. — Babilonia cea mare.** — *Maica curviilor şi a spurcăciunilor pământului.*

Şi, într'adevăr, Jidanii *se ascund* (Mister), când vor să facă rău Creştinilor. De alt-fel, Cahalele lor sunt învăluite într'o *taină de nepătruns,* — şi Franc-Masoneria e o societate *secretă.*

Apoi, *Babilonia* a fost capi-

5. — Şi, în fruntea ei, nume scris: **Mister. — Babilonia cea mare.** — *Maica curviilor şi a spurcăciunilor pământului.*

tala Chaldeei, — leagănul *Cabalei talmudice.*

Iar, ultimele două epitete arată că **Jidănimea** e *lăcaşul* **tutulor viţiilor,** — mai ales al *desfrâului, hoţiei, trufiei* şi *omuciderilor.*

6. — Şi Sfântul **Ioan** *se miră* mult, când vede pe această *Muiere,* — beată de sângele Sfinţilor şi Martirilor creştini, — de oarece recunoaşte, că ea reprezintă *Neamul Jidănesc.*

6. — Şi am văzut pe *Muiere* beată de sângele sfinţilor şi de sângele martirilor lui **Isus.** Şi *m'am mirat,* văzând-o pre ea, *cu mirare mare.*

7. — In urmă, Ingerul îi explică **taina** *Jidănimei* şi a *Hiarei masonice.*

7. — Şi mi-a zis Ingerul: Pentru ce te-ai mirat? Eu îţi voi spune ţie **taina** *Muierei* şi *a Hiarei,* ce o poartă pre ea, şi are capete şapte şi coarne zece.

8. — Şi, ca să-l facă să priceapă că **Franc-Masoneria** *e ocultă,* îi spune că *„ea a fost şi nu este, măcar că este".*

8. — *Hiara,* pe ca care ai văzut-o, *a fost şi nu este.* Şi va să se suie din adânc şi în (spre) pieire să meargă.

Şi se vor mira cei ce locuesc pre pământ (ale căror nume nu sunt scrise în Cartea vieţei, de la întemeierea lumei) văzând pe Hiara, *că era şi nu este, măcar că este.*

9. — Cele şapte capete ale Hiarei sunt *Ereziile de origină jidănească.* Peste ele *şade* **Jidănimea,** *care le-a dat naştere.*

9. — Şi iată sensul, ce are înţelepciune: Cele şapte capete sunt şapte munţi, *peste cari şade* **Muierea.**

10. — Ele sunt ca nişte Despoţi, — dintre cari:

Cinci au dispărut: (I. Ereziile jidovilor-creştini, — 2. Gnosa jidănească, — 3. Arianismul, — 4. Manicheismul, — 5. Erezia Cavalerilor templieri):

10. — Şi Despoţii sunt *şapte: Cinci au căzut, — unul este, — şi celălalt încă n'a venit.* Şi când va veni, puţin timp trebue el să rămâe.

Al şaselea există (Protestantismul)[1];

Şi al şaptelea, ce va fi o *erezie efemeră* (v. Cap. XX, v. 7 şi 8), încă nu s'a născut.

11. — Franc-Masoneria e **a opta** *erezie jidănească* şi face parte *din acelaş grup ca cele şapte*, mai sus indicate. Şi ea merge *spre pieire.*

11. — Şi Hiara, ce era şi nu este, ea însăşi este **a opta.** Şi din cei şapte este şi *întru pieire merge.*

12. 13. — Iar cele zece coarne sunt *Guvernele a zece Naţii*, — anume: Franţa, — Anglia, — Statele-Unite, — Rusia, — Elveţia, — Germania, — Austria, — Ungaria, — Bulgaria, — Turcia (cele mai multe fiind *protestante).*

Aceste Guverne *iau stăpânirea* **puţin timp** (un ceas) *după ce Franc-Masoneria s'a introdus* în Ţările respective.

Ele sunt vasalii subordonaţi ai *Franc-Masoneriei* şi îi pun, la dispoziţie, *întreaga lor putere şi stăpânire.*

12. — Şi cele zece coarne, ce ai văzut, zece Împăraţi sunt, — cari încă n'au luat Impărăţia. Ci *stăpânire*, ca nişte Impăraţi, *o iau un ceas după* **Hiară.**

13. — Aceştia un gând au şi *puterea şi stăpânirea lor o vor da* **Hiarei.**

14. — Ele vor lupta cu **Cristos,** care va fi *învingător.*

14. — Aceştia cu **Mielul** se vor lupta şi **Mielul** *îi va birui* pre ei, — că e Domnul domnilor şi Impăratul împăraţilor, şi cei cu el sunt chemaţi şi aleşi şi credincioşi.

15. — Iar *apele*, peste care domneşte *Jidănimea* „sunt *noroade şi neamuri şi limbi*".

15. — Şi mi-a zis mie: *Apele*, ce ai văzut, unde *Curva* şade, sunt *noroade şi neamuri şi limbi.*

16. — Dar aceste *Guverne Franc-masonice* vor sfârşi prin a **urî** *pe Jidani.* Ele îi vor ruina, prin legi fiscale, — îi

16. — Şi cele zece coarne, pe care le-ai văzut la Hiară, aceştia **vor urî** *pre Curvă*, şi ruină o vor face pre ea, şi goală,

1. Paulescu. — Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria. Bucureşti, 1913, p. 217.

vor despuia, prin exproprieri silite, — şi îi vor arde pe rug.

şi cărnurile ei vor mânca şi pre ea cu foc o va arde.

17. — Căci Dumnezeu a pus, în sufletele Ocârmuitorilor, gândul să facă cea ce e plăcut lui şi *să dea Impărăţia lor*, **Franc-Masoneriei,**—până ce se vor împlini cuvintele acestei proorocii divine.

17. — Căci Dumnezeu a dat, în inimele lor, să facă ceea ce e plăcut lui şi *să dea împărăţia lor*, **Hiarei,** până ce vor fi împlinite cuvintele lui Dumnezeu.

18. — Se înţelege deci uşor că *Muierea*, — despre care e vorba în acest Capitol, — e **Jidănimea,** *„ce are împărăţia peste Impăraţii pământului"*,—şi ast-fel comandă Omenirei.

18. — Şi *Muierea*, pre care ai văzut'o, este cetatea cea mare, *ce are împărăţia peste Impăraţii pământului.*

CAPITOLUL XVIII.

1-2. — Sfântul Apostol arată că prima victimă, ce cade sub loviturile reacţiei Creştinilor, e **Jidănimea.**

1. — Şi, după acestea, am văzut alt Inger, pogorându-se din cer, având putere mare, — şi pământul s'a luminat de slava lui.

2. — Şi a strigat întru tărie zicând: *A căzut, a căzut* **Babilonia cea mare** şi s'a făcut lăcaş dracilor, — şi peşteră a tot duhul necurat, — şi peşteră a toată pasărea necurată şi urâtă.

3. — Ca să întărească, prin **probe evidente,** afirmaţia sa, el spune că Jidănimea *a demoralisat Naţiile, a mituit Guvernele* şi, mai ales, **a îmbogăţit neguţătorii pământului,** — cari aproape toţi **sunt Jidani.**

3. — Căci, din vinul mâniei curviei ei, *au băut toate neamurile*, — şi *Impăraţii pământului cu ea au curvit*, — şi **neguţătorii pământului,** *din puterea desfătărilor ei,* **s'au făcut bogaţi.**

4-8. — Revolta Creştinilor, împotriva nelegiuirilor Jidănimei, e *voită* şi chiar *sfătuită* de un glas din cer: *„Daţi ei precum şi ea v'a dat vouă şi îi îndoiţi ei îndoit,* după faptele ei.".

Şi, de oare-ce ea e de o *trufie nemărginită,* — *„cât* **s'a slăvit** *pre sine şi în desfătări a fost, pe atât daţi ei* **chin şi plângere**".

4. — Şi am auzit alt glas din Cer zicând: Ieşiţi dintr'însa norodul meu, ca să nu vă împărtăşiţi cu crimele ei şi să nu fiţi atinşi de rănile ei.

5. — Căci au ajuns păcatele ei până la Cer, — şi îşi a adus aminte Dumnezeu *de nedreptăţile ei.*

6. — *Daţi ei, precum şi ea v'a dat vouă, — şi îi îndoiţi ei îndoite,* după faptele ei. In paharul, în care a amestecat, amestecaţi ei îndoit.

7. — *Cât* **s'a slăvit** *pre sine şi în desfătări a fost, prea atât daţi ei* **chin şi plângere,** — căci întru inima ei zice: *Şez împărătească,* şi *văduvă nu sunt,* şi *plângere nu voi vedea.*

8. — De aceea, într'o zi vor veni ranele ei, moarte şi plângere şi foamete, — şi cu foc se va arde. Căci tare e Dumnezeu, cel ce o judică pre ea.

9-22. — Jidănimea va fi regretată, de **politicianii venali,** — de **neguţătorii îmbogăţiţi,** — şi de cei ce **transportă mărfurile.**

9. — Şi vor plânge şi se vor tângui asupra ei **Impăraţii pământului,** — cei ce *au curvit cu ea şi în desmierdări au trăit,* — când vor vedea fumul arderei ei.

10. — Departe stând, de frica chinurilor ei, zicând: *Vai! vai!* cetatea aceea mare, Babilonia! cetatea aceea puternică! Căci într'un ceas a venit judecata ta.

11. — Şi **neguţătorii pământului** *plâng şi jelesc asupra ei,* căci marfa lor nimeni nu o mai cumpără.

12. — Mărfuri de aur, şi de argint, şi de piatră preţioasă, şi de mărgăritare, şi de bison, şi de porfiră, şi de mătase, şi de carmin, şi tot lemnul de tiin, şi toate vasele de ivoriu, şi toate vasele de piatră scumpă, şi de aramă, şi de fer, şi de marmoră.

13. — Şi scorţişoară, şi esenţe, şi parfumuri, şi tămâe, şi vin, şi untde-lemn, şi făină, şi grâu, şi dobitoace, şi oi, şi cai, şi căruţe, şi robi şi *suflete de oameni.*

14. — Şi poamele poftei sufletului tău s'au dus de la tine. Şi toate cele grase şi luminate au pierit de la tine, şi ele nu se vor mai afla în veci.

15. — **Neguţătorii** (mărfurilor) acestora, *cari s'au făcut* **bogaţi,** vor sta departe de ea, de frica chinurilor ei, plângând şi tânguindu-se.

16. — Şi zicând: Vai! vai! cetatea cea mare, ce era îmbrăcată cu bison şi cu purpură şi cu carmin şi poleită cu aur şi cu piatră preţioasă şi cu mărgăritare.

17. — Căci într'un cias s'au pustiit atâtea bogăţii.
Şi tot **cârmaciul** şi toţi cei **ce navighează** *pe lac* şi **corăbierii** *şi câţi lucrează pre mare,* de departe au stătut.

18. Şi au strigat, văzând locul arderei ei, zicând: Cine e asemenea cu această cetate mare?

19. — Şi îşi au pus ţărână peste capetele lor şi au strigat, plângând şi tânguindu-se, zicând: Vai! vai! cetatea aceea mare, în care **s'au îmbogăţit** *toţi cei ce aveau* **corăbii** *în mare*, de preţurile ei. Căci într'un cias s'a pustiit.

20. — Veseleşte-te asupra ei Cerule şi voi Sfinţi Apostoli şi Prooroci, — căci a judecat Dumnezeu judecata voastră.

21. — Şi un Inger tare a ridicat o piatră mare, ca de moară, şi a aruncat'o în mare, zicând: Cu aşa pornire se va arunca Babilonia, cetatea cea mare, şi *în veci nu se va mai afla.*

22. — Şi glas de lăutari, şi de musicanţi, şi de flueraşi, şi de trîmbiţaşi nu se va mai auzi întru tine. Şi tot meşterul a tot meşteşugul, nu se va mai afla întru tine. Şi sunete de moară nu se vor mai auzi întru tine.

23. — Şi, adresându-se ei, un Inger îi zice: „**Neguţătorii** *tăi erau* **prinţii pământului,** — şi *fermecătoriile tale au înşelat toate Neamurile*".

23. — Şi lumină de făclie nu va mai luci întru tine. Şi glas de mire şi de mireasă nu se va mai auzi întru tine.
Căci **Neguţătorii** *tăi erau* **prinţii pământului.** Căci *fermecătoriile tale au înşelat toate Neamurile.*

24. — Căci ea a făcut să curgă „*sângele proorocilor şi al sfinţilor, şi al tutulor celor ce au fost junghiaţi* pre pământ".

24. Şi într'însa s'a găsit *sângele proorocilor şi al sfinţilor şi al tutulor celor ce au fost junghiaţi* pre pământ.

CAPITOLUL XIX.

In capitolul de față primele 10 versete conțin *Cântarea de biruință* a Sfinților din Cer, pentru *căderea Babiloniei jidănești*: „Dumnezeu a judecat pre *Curva cea mare*, care **a corupt pământul** prin curvia sa".

11-19. — Apoi Sfântul **Ioan** arată că, — după **exterminarea Jidănimei,** — oastea lui **Cristos** se războiește cu *Franc-Masoneria*, cu *Marxismul*, cu *Guvernele vândute Jidanilor* și cu *oștile* lor, — și **le învinge.**

11. — Și am văzut cerul deschis, și iată un cal alb, — și cel ce ședea pre el se chiamă: *Credincios* și *Adevărat*, și întru Dreptate judică și luptă.

12. — Iar ochii lui ca para focului și pre capul lui steme multe,—având nume scris, pe care nimeni nu-l știe, fără numai el însuși.

13. — Și era îmbrăcat cu o haină stropită cu sânge. Și se chiamă numele lui: **„Cuvântul lui Dumnezeu".**

14. — Și oștile, ce sunt în Cer, urmau după el, pre cai albi, îmbrăcați fiind în bison alb și curat.

15. — Și din gura lui iese sabie cu două tăișuri, ca cu dânsa să lovească neamurile. Și *el le va guverna pre ele cu toiag de fier.* (Vezi: v. 15, cap. XII). Și el va călca teascul vinului mâniei și furiei lui Dumnezeu A-tot-puternicul.

16. — Și are, preste veșmânt și preste coapsă, numele scris: *Împăratul împăraților și Domnul domnilor.*

17. — Și am văzut pre un Inger, stând în soare, — și a strigat cu glas mare, zicând tutulor păsărilor ce sboară prin

mijlocul cerului: Veniţi şi vă adunaţi la cina marelui Dumnezeu.

18. — Ca să mâncaţi trupuri de împăraţi, şi trupuri de căpitani, şi trupurile celor tari, şi trupurile cailor şi ale celor ce şed pre ei, şi trupurile tutulor celor slobozi şi ale celor robi, şi ale celor mici şi ale celor mari.

19. — Şi am văzut pre *Hiara* şi pre *Impăraţii pământului* şi pre *oştile* lor adunate, ca să facă răsboi, cu cel ce şade pre cal şi cu oastea lui.

20. — Franc-Masoneria şi Internaţionala lui Marx sunt prinse şi *sunt aruncate, de vii, în iazărul cel de foc.*

20. — Şi a fost prinsă *Hiara* şi, cu ea, *falşul prooroc*, — care a făcut minunăţii înaintea ei, cu care a amăgit pre cei ce au luat semnul Hiarei, şi pre cei ce s'au închinat chipului ei.

Vii au fost aruncaţi amândoi în iazărul cel de foc, ce arde cu pucioasă.

21. — Iar, *ceilalţi*, sunt *ucişi* cu sabia, ce ieşea din gura **Cuvântului lui Dumnezeu.**

21. — Şi ceilalţi *au fost ucişi* cu sabia celui ce şedea pre cal, care eşa din gura lui. Şi toate păsările s'au săturat din cărnurile lor.

CAPITOLUL XX.

1-6. — După *nimicirea Jidanilor* şi a *uneltelor jidăneşti* (Franc-Masoneria şi Internaţionala marxistă), Diavolul, care prin ele *agita* şi *chinuia* lumea, a fost *legat*, de un Inger, pentru un anumit timp (o mie de ani), şi ast-fel Omenirea a putut să se bucure de ceasuri fericite.

1. — Şi am văzut un Inger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi lanţ mare în mâna lui.

2. — Şi a prins pre Dracul,— pre şarpele antic, care e Diavolul şi Satana,—şi *l'a legat* pre el pentru o mie de ani.

3. — Şi l'a aruncat pre el în adânc, şi l'a închis şi a pecetluit d'asupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini o mie de ani. Şi după aceea trebue ca *el să se deslege puţină vreme.*

7. 8. — Dar Satana a fost *deslegat* şi iar a început să înşele Naţiile şi să le aţâţe provocând o nouă eresie (a şaptea, — vezi cap. XVII).

7. — Şi când se va plini o mie de ani, *se va deslega Satana*, din temniţa lui.

8. — Şi va ieşi şi va înşela neamurile, ce sunt peste cele patru unghiuri ale pământului, — pre **Gog** şi pre **Magog**, — şi îi va aduna pre ei la războiu, al căror număr este ca nisipul mărei.

9. — Dumnezeu a trimis foc, din Cer, împotriva ereticilor.

9. Şi s'au suit pre latul pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea iubită. Şi s'a pogorât foc de la Dumnezeu din Cer şi îi a mistuit pre ei.

10. — Iar *Diavolul*, fiind învins, a fost aruncat definitiv în fundul Iadului, unde, — împreună cu *Franc-Masoneria* şi cu *Marxismul*, — **„se vor chinui, zi şi noapte, în vecii vecilor.**

10. — Şi Diavolul, cel ce îi înşela pre ei, *a fost aruncat în iazărul de foc* şi de pucioasă, — unde este *Hiara şi falşul prooroc, — şi* **se vor chinui, zi şi noapte, în vecii vecilor.**

Versetele 4, 5, 6 şi 11, 12, 13, 14, 15 se referă la *Invierea cea d'întâi* a drepţilor şi la *Moartea cea d'a doua* a păcătoşilor.

Aceste versete n'au nevoie de tâlcuire.

CAPITOLELE XXI ŞI XXII

In cele două din urmă Capitole, Apostolul descrie *Judecata cea de apoi, — noul Rai pământesc, — şi Fericirea veşnică a Sfinţilor.*

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EPILOG

In resumat:

1. După terminarea Războiului mondial (Cap. IX), *doctrina antisemită se răspândeşte* peste întreaga suprafaţă a pământului (Cap. X).

2. — *Doi Antisemiţi* vin să lupte în contra Jidanilor şi a Jidăniţilor. Dar ei sunt ucişi de *Franc-Masonerie* (Cap. XI).

3. — *Biserica* lui **Cristos** e atacată de *Diavol*, care vrea s'o nimicească (Cap. XII).

4. — Pentru a-şi realiza scopul, *Satana* se serveşte de un neam pervers: **Jidănimea**, — căreia îi dă, ca unealtă distrugătoare, o erezie: *Franc-Masoneria*, cu suplimentul ei: *Internaţionala Marxistă*, ce înşeală pe oameni, — îi decreştinează, — îi aţâtă, pe unii în contra altora, prin *Lupta de clasă*, — şi îi trimite să dărâme *Biserica*. (Cap. XIII).

5.—Dar, acest atac infernal deslănţuieşte o *reacţie generală şi sângeroasă* a Creştinilor, — împotriva Jidanilor.
Franc-Masoneria şi *Internaţionala Marxistă* le vin în ajutor şi cheamă Guvernele (stipendiate de Jidani) ale *Naţiilor creştine*, pentru ca să combată pe *Creştini* (Cap. XVI).

6.—Intr'adevăr, *Erezia masonică* are un *şef ocult:* **Jidănimea** (Cap. XVII).

7.—Primul efect al reacţiei Creştinilor e **exterminarea Jidanilor** (Cap. XVIII).

8.— Al doilea efect e un războiu crâncen între Creştini şi *Naţiile apostate*, amăgite şi ademenite de Franc-masonerie şi de Marxism.
Iar Creştinii vor fi, şi de data asta, *învingători* (Cap. XIX).

9. — Spiritul diavolesc al Jidanilor fiind înlăturat, *Pacea dumnezeească* va fi restabilită pe pământ.

Dar, după câtva timp, se va ivi la o nouă *erezie diavolească*, — care va fi repede înecată și ea în sânge (Cap. XX).

* * *

Iată, în puține cuvinte, *soarta viitoare a Omenirei*,—expusă, de **Sfântul Spirit**, prin pana măeastră a celui mai mare dintre Proorocí.

Cei ce au urechi de auzit, să audă.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
93.552
BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-
BCU IAȘI CENTRALA UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1985

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ IAȘI

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BOOK CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY